

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologiæ Moralis

Busenbaum, Hermann

Monasterii Westphaliæ

Dub. IV. Quid reservatio casuum, & quis habeat potestatem reservandi, & absolvendi ab iis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40957

gignantes, ex præsumpta voluntate superiorum, si Ordinis socium non habeant, à quovis alio, etiam seculari, absolvantur, exceptis reservatis: in quæ si religiosi Societatis extra domicilium incidant, videant ordinationes Præp. Generalium, c. 6. n. 6. & Laym. hic.

X. Quòd si Superiores Regularium Monialibus sibi subjectis (idem est de Monialibus subjectis Episcopo) non concedant aliquoties in anno alium Confessarium, potest & tenetur illis cum dare Episcopus, quod si nec is faciat, ipsæ eligere possunt. Quintan. l. 3. s. 26. ex Declaratione Cardinalium apud Barbof.

DUBIUM IV.

Quid sit reservatio Casuum, & quis habeat potestatem reservandi, & absolvendi ab iis?

Resp. I. Reservatio hæc, est negatio jurisdictionis circa aliquod peccatum. Ac certum est in Ecclesia potestatem esse, quædam peccata reservandi, à quibus inferiores Confessarii non possint absolvere, ut sic subditi melius dirigantur, & absterreantur à peccatis, quorum difficilem remissionem vident, quanquam nisi graves causæ sint, non debeat quivis, neque qui potest, quidvis facile reservare, neque difficulter veniam dare absolvendi à reservatis, ne alioqui cedat in destructionem, quod debebat in ædificationem. Porro etsi quivis ordinarius potestatem habeat reservandi,

in Parochis tamen consuetudo eam abrogavit, vi
Suar. d. 30. f. 5. Card. de Lugo, d. 15. f. 6. §. 3. Unde
 resolves.

I. Cùm non sit obligatio confitendi venialia, ea
 frustra reservantur (et si fortasse possint, saltem à
 Papa) ideoque sola mortalia, eaq; non nisi exter-
 na, graviora, opere consummata, prudenter refer-
 vantur. Unde *Clemens VIII.* statuit, ut Prælati reli-
 gionum, si quidem velint, undecim tantum casus
 reservare possint, nec plures sine consensu Capitu-
 li generalis pro tota religione, vel Capituli pro-
 vincialis pro provincia. Quod tamen de culpa
 tantum, & non censuris intelligendum est: potest
 enim Prælati aliquid præcipere, sub excommuni-
 catione sibi reservata. Casus autem *Clementis*
 sunt sequentes.

I. Apostasia à religione, etiam retento habitu.
 2. Nocturna ac furtiva è monasterio egressio. 3.
 Veneficia, incantationes, & sortilegia. 4. Proprie-
 tas contra votum paupertatis, quæ sit peccatum
 mortale. 5. Furtum mortale de rebus monasterii.
 6. Lapsus carnis voluntarius, opere consumma-
 tus. 7. Juramentum falsum in iudicio legitimo. 8.
 Procuratio, consilium, vel auxilium, ad abortum
 factus animati, etiam effectu non securo. 9. Occi-
 sio vel vulneratio; seu gravis percussio cujuscunq;
 personæ. 10. Falsificatio manus, vel sigilli officia-
 lium monasterii. 11. Malitiosum impedimentum,
 retardatio, aut apertio literarum à superioribus ad
 inferiores, vel contra.

II. Is, qui confitetur reservatum, mittendus est
 ad superiorem, (suadebit tamen charitas, imò ali-
 quan-

quando coget, ut ipse confessarius, tacita persona & casu, à superiore veniam petat absolvendi, Quòd si superior adiri non possit, & sit causa urgens, v. g. timor infamiae, vel scandali, ex omissione confessionis vel communionis, tunc potest inferior absolvere à reservatis, cum onere, ut poenitens se postea superiori listat. Quod etiam verum est, quamvis casus censuram reservatam annexam habeat. Porro eo casu peccata non reservata tantum confiteri, sufficere putant probabiliter *Sot. Cord. & Gab. An. Palau, Dian. to. 2. q. 4. R. 104. & Card. de Lugo d. 4. de Euch. n. 86.* non improbat, *D. Thom.* tamè *Suar. & alii comm.* docent omnia esse confitenda: quod tutius est.

III. Si superior injustè neget facultatem absolvendi à reservato, posse ab alio Confessario etiam directè absolvi, affirmat *Henriq. & Dian. p. 2. t. 4. R. 29* esse probabile. Sed rectius negat *Laym. l. 3. tr. 6. c. 13. Card. de Lugo d. 20. n. 188.*

IV. Peccant superiores i. si sine justa causa difficiles se præbeant in concedendis licentiis pro absolutione reservatorum. *Quint. t. 3. sing. 13. et Raz. d. Con. & alii 10.* Et si ex negatione timeatur grave subditi detrimentum, peccant contra charitatem & justitiam. *Lugo, Dian. p. 6. t. 6. R. 56.*

V. Si Superior Confessario Regularium ad hoc deputato neget facultatem absolvendi, Confessarius a. iudicet debere concedi, potest is pro ista vice absolvere. *Aversa q. 17. sec. 5. C. Lug. d. 20. f. 4.* referens sic declarasse *Clem. VIII.* haberique in quarto tomo Bullarii, bulla 26. *Vrbani VIII. & Quint. t. 3. f. 11.* dicens non esse dubium ea de re

G g addie-

additque ex aliis 7 probabile esse, idē posse, si viro Religioso, pio docto & prudenti (licet non ex designatis de facto) negat, *Dia. p. 3. t. 2. R. 12. 6. p. 6. t. 6. R. 56. & p. 9. t. 5. R. 15. ex Pellizario* (qui vult idem esse, si pœnitens ipse petat) & aliis. Imo *Quint. l. c.* censet probabile, quod idem fieri poterit, si Superior adiri nequeat, & urgeat tempus celebrationis, vel communionis, v. g. quia sine nota non potest abstinere, cum alii omnes communicent. *Ibid. ex Trull. & alii. 6.* Denique *Dia. p. 3. t. 2. R. 26.* notat ex *Suar. de Relig. tom. 4. l. 2. c. 13.* Regulares, puta eos, qui adhuc, & quatenus hoc privilegium commune habent cum FF. Monachis, quorum id esse testatur *Emanuel Rodri. to. 1. q. 99. Regul. q. 62. art. 6.* semel sine licentia futurum Superiorum posse absolvi à referatis.

VI. Nihilominus certum est, posse aliquando Superiorem justis de causis negare facultatem, & cogere subditum, ut ad se veniat, *C. Lugo l. c.* Nam si ex casu reservato grave scandalum vel communitatis timeatur, potest Superior negare absolutionem, donec pœnitens per se Confessarium Superiori det sufficientem notitiam ad illud evitandum; aliàs non est satis tutus, nec dispositus ad absolutionem. Quare si Confessarius eo casu urgeat absolutionem, debet is attendere, ut pœnitens obligationi suæ satisfaciatur, imminuendo remedio communi malo, vel damno sui, ejus periculū: quia nisi hoc faciat, non potest absolvi, non ex defectu jurisdictionis, sed quia non est dispositus. Ad hoc tamen requiritur, ut obligatio pœnitentis certa sit, & alia remedia adhiberi non possint, *Suar. l. 4. de rel. l. 8. c. 5. n. 10.*

VII. Peregrinus, quoad reservationem, iudicandus est juxta diocesim, in qua versatur: in qua reservata sint, discant Pastores ex Agendis, ut consuetudine.

VIII. Superior auditis solis reservatis, potest illis absolvere, & reliqua inferiori committere, in causa urgente: qualis tamen non est multitudo negotiorum, ut docet *Suar. Fern & Fill.* sed magis gravior: tum quia etiam occupatissimus potest dare facultatem adeundi alterum cum onere postea comparendi; tum quia integritas confessionis est de jure divino.

IX. Qui à superiore absolutus est à reservatis, potest ab iisdem postea absolvi à quovis; quia non sunt amplius materia necessaria Confessionis.

X. Qui bona fide confitetur, nesciens suum casum esse reservatum, vel Sacerdotem carere potestate circa illum, validè quidem absolvitur, cum onere tamen comparendi. *Præp.* Similiter si Confessarius probabiliter credit non esse reservatum (esto revera sit) valet absolutio, *Less. Dian. p. 9. q. 29.*

XI. Qui confitens habenti potestatem ordinariam, delegatamve in reservata, oblitus est incapabiliter reservatum, potest illum postea confiteri etiam inferiori, & absolvi. Quod etiam valet, (saltem si prior habuerit potestatem ordinariam) etiam si prior absolutio ob in dispositionem, vel aliud defectum pœnitentis, invalida fuisset. Ratio, quia is intendit absolvere, quantum potuit: ergo saltem sustulit reservationem, quod fieri potuit.

potuit absq; Sacramento. *v. Prop. in 3. p. 9. d. 4. n. 2. 4. Morat. to. 3. d. 30. f. 3. Dian. p. 4. t. 4. R. 124.*

Resp. II. A reservatis absolvere potest, 1. ipse reservans. 2. Eius in spirituali jurisdictione superior. 3. Cui ipse delegavit. 4. Sacerdos inferior, quando superior adiri non potest, v. g. à reservatis Papæ absolvere potest Episcopus eos, qui Romam ire non possunt.

Resp. III. Extra periculum mortis, (de quo *v. dicta dubio superiore*) nullus inferior per se, & directè, absolvere potest, nisi ex jure vel privilegio concedatur.

Dicitur I. *Per se*: quia de indirecta, & per accidens, colligitur ex dictis.

Dicitur II. *Nisi &c.* quia à casibus Papalibus absolvere potest Episcopus, per se, vel Vicarium, quando sunt occulti, ut docet *Nav. c. 28. Unde resolves.*

Mendicantes ex vi juris communis non possunt absolvere à reservatis Episcopo; quia ut sic non habent potestatem majorem Parochis: & privilegium, quod circa hoc habuerunt, sublatum est decreto Urbani VIII. Anno 1628. Excipit tamen *Aversa* cum *Dian. p. 8. t. 7. R. 71.* eos casus, qui Episcopis à jure tantum reservantur.

Resp. IV. Si Confessarius dubitet, an pœnitens lapsus sit in mortale reservatum, si quidem dubium sit positivum, potest (sequendo opinionem probabilem, & judicando probabiliter non esse reservatum) absolvere. Si verò dubium sit negativum, posse absolvere negant aliqui, ut *Ar. Cord. &c.* Probabilius affirmant *Suar. Fill. Hurt. riq. Hurt. Bon. Card. de Lugo de 20. f. 2.*